

ruskih rubljev in da je dvignil v tujezemski banki 10 milijonov in jih o vojnem času posodil Japoncem! Naš denar, krvavi ruski denar, je bil posojen Japoncem za vojsko in proti — nam, njim — našim smrtnim sovražnikom. A fakti ostanejo fakti, žid Witte je bil izbran za pogajanja! Mi smo pa zaklicali: „Naša dela, vlada — nič!“ Vojaki so začeli mrmrati. Če bi bil na mestu Lineviča kak drug človek, bi ukazal vojski v boj brez vsakega povelja in Japonci ne bi videli te zemlje, na kateri gospodarijo sedaj, in grof Witte svojega grofovstva in svojih milijonov ne. Sam Peterburg ne bi mogel dovesti naših vojakov do tako sramotnih nakan, preden niso stresli svojega srda nad Japonci. Da, to je bil trenutek, ki ga je bilo treba tu izkoristiti, a oni niso tega znali in vsa ta zloba naših poveljnikov je prešla na našo vlado. Izbruhnile so grozne vstaje, katerih naša vlada ni mogla zadržati. A to nepričakovano vrvenje vojske je stopnjema prešlo v roke „vojne organizacije“! Pokazalo se je, da se z vlado ni šaliti. Organizacije so se od-

krile vse in častniki in vojaki so to drago plačali. Toda organizacija se vedno bolj razvija in lahko se reče, da ne bo prešlo deset let, ko bo prevevala vso „matuško“ Rusijo pesem, in bo dvignila na vislice vse take dobrotnike kakor je general Stessel; njih mesto pa bodo zavzeli rodni ljudje in pokazali sovragu svojo moč, da jim bodo prešle želje poizkusiti se z njim. Tedaj pa nam ne bo treba drugega, nego moliti za svojo deco in dobrotnike. — Kot 100letni starček bi rad pokazal otrokom generala Stessla, da bi si dobro zapomnili njegovo lice, a da bi ga mogli videti od vseh strani bi ga ne zaprl v trdnjavo, ampak ga posadil v stekleno omaro in da mu ne bi bilo dolgčas, njemu nasproti žida grofa Witteja. To bi bil krasen duet! Sedaj pa prosim, da mi naj čitatelj oprostí to govoričenje in me ne obsoja, ker nisem literat in ne umejem tega bolje povedati. A sedaj sem že utrujen in čitatelj naj z veseljem prebere besedo: „Konec“.

(Dalje.)

Serenada.

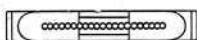
Zložil dr. René Renkin.

Če znala bi, kako sladkó je,
ko tvojih zrem oči sijaj,
odprla meni okno svoje
bi na stežaj.

Če znala bi, kako okrutno
v življenju trpel sem doslej,
bi sedla na moj prag sočutno,
vem že naprej.

Če znala bi, kako v samoti
po tebi koprní srcé,
stopila pod moj dom ob poti
bi nehoté.

Če znala bi, da ljubim vroče,
kot ljubil te še ni nikdó,
prinesla srečo bi mogoče
mi ti zato.

Drhtenje.

Zložil dr. René Renkin.

Ne glej name, ne glej nikar,
tvoj pogled peče kot požar. —

brez strastnih želj, brez mučnih sanj,
brez sladkih nad in brez kesanj.

Jaz čem naprej čez dol in grič,
jaz čem svobodno v dalj, kot ptič,

Ko tvoje srečam pa okó,
mi svet se zmaje pod nogó.

